

DOMINIK SAVIO

(1842–1857)

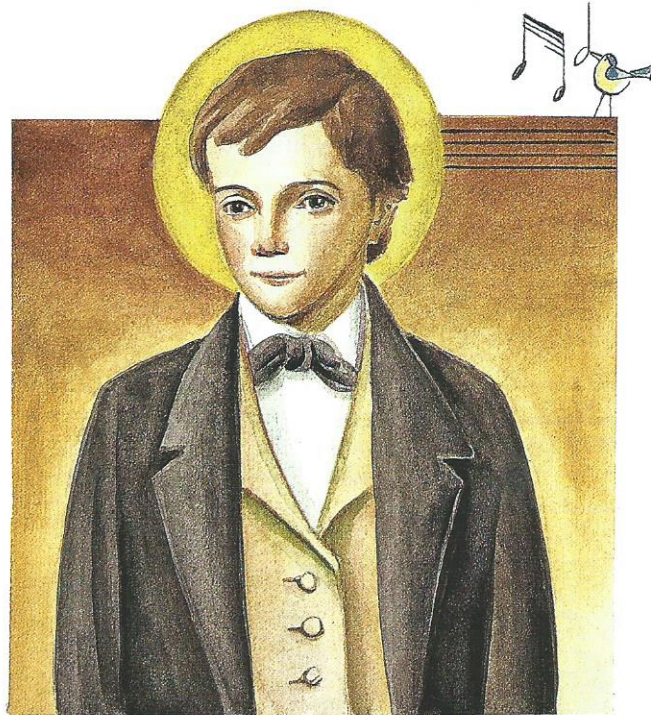
Goduje 6. maja

Dominik Savio se je rodil leta 1842 v Rivi blizu Turina. Starše je spoštoval in ubogal, rad pa je imel tudi nebeškega Očeta in se mu ves predal. Nekega mrzlega zimskega jutra leta 1847, ko je kaplan Ivan tesno zaviti v plašč prihajal v cerkev in ko je stopal po snegu, je sam pri sebi premišljeval: »Najbrž danes ne bo veliko ljudi, če sploh bo kdo prišel k maši?« Na cerkvenih stopnicah je osupel obstal. Pred vrati je kleče, z glavo naslonjeno na vrata, molil petletni deček – Dominik. Čakal je, da se začne sveta maša. Kaplan ga je povabil, naj vstopi, da gresta pripraviti oltar. Tako je Dominik prvič stregel pri maši.

Prvo sveto obhajilo je prejel že pri sedmih letih, kar takrat ni bilo v navadi. O tem dnevu sam pravi tako: »To je bil gotovo moj najlepši dan, res velik dan.« Sprejel in zapisal si je štiri sklepe kot življenjsko vodilo: Pogosto bom hodil k spovedi, k obhajilu pa vedno, ko mi bo dovolil spovednik. Posvečeval bom praznične dneve. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija. Rajši umreti kakor grešiti.

S starši so se preselili v Mondonio, kjer ga je njegov učitelj priporočil Janezu Bosku za oratorij. Sprejel ga je z besedami: »Lahko ukrojimo lepo obleko za Gospoda.« Dominik je rekel: »Jaz sem torej to blago, vi pa bodite krojač; vzemite me s seboj in naredite lepo obleko za Gospoda.« Odšel je v Turin.

Pridno se je učil, saj bi se zelo rad posvetil duhovniškem poklicu. Bil pa je zelo slabega zdravja. Želel si je postati svet, vendar ni vedel, kako. Don Bosko mu je svetoval, naj bo vesel, naj vestno izpolnjuje svoje šolske in verske dolžnosti in naj dela dobro drugim in pomaga prijateljem, tudi ko bo težko. Vsa svetost je v tem. »Ko mi je težko pri srcu,

grem k spovedniku in on mi govori v Božjem imenu. Če pa hočem kaj velikega, grem k obhajilu, da prejmem Jezusa. Kaj mi še manjka, da bom res srečen? Samo to, da vidim Gospoda. In videl ga bom v rajju.« Dominik je bil pripravljen prispevati kaj svojega, kaj žrtvovati za drugega, da bi ga osrečil. Rad se je postil, čeprav mu tega Janez Bosko ni dovolil zaradi slabega zdravja. Postil se je v hrani, njegova postelja pa je bila polna orehovih lupin in drobcev opeke.

Po dveh letih in pol bivanja v Turinu se je vrnil domov zaradi pljučnice. Na smrtni postelji je rekel: »Sedaj sem zadovoljen. Res je, da moram na dolgo pot v večnost, toda v Jezusovi družbi se nimam česa bati.« Zaprošil je za bolniško maziljenje, očeta je prosil, naj mu prebere molitve za srečno smrt. Z zadnjimi močmi je izrekel: »Zbogom, očka ... oh, kako nekaj lepega ...«

Papež Pij XII. ga je leta 1950 razglasil za blaženega, za svetnika pa 12. junija 1954. Je zavetnik pevcev – fantov in ministrantov.

Po Dominikovem zgledu si prizadevamo, da ne grešimo, nebeškega Očeta pa prosimo, da nam s svojo milostjo pomaga.